

tror jeg, det vilde være rigtigt, at dette Thing tager mod Forslaget. Det er, som jeg allerede har sagt, paa en Maade dets eget Børn. Initiativet er taget herfra, og man kan ikke Andet end paaskønne, at den høitærede Minister trods Modstanden — og han har mødt en ikke ganske ringe Modstand i det andet Thing fra Sider, hvor han ellers pleier at have Medhold — har ført Sagen saa vidt. Jeg tror, at det for Staten ogsaa vil være det billigste Forsøg ad denne Vej. Der er ikke Tvivl om, at den Mand, der vil paatage sig Ledelsen, vil kunne gjøre det billigere end Staten. Derom er der ingen Tvivl, jeg har fuld Forvisning om, at naar de Penge, der forlanges, bevilges — det er jo ikke saa mange, det er kun 110,000 Kr., som skulle afdrages, indtil de ere nedbragte til 55,000 Kr. — kommer Staten ikke til at tabe det Mindste derved; men skulde det ske, skulde det Værste indtræffe, at Staten tabte nogle Tusinde Kroner, saa forekommer det mig, at man ikke skulde vige tilbage fra at gjøre dette Forsøg. Altsaa, jeg søler mig forvisset om, at det er det Bedste, det mest Økonomiske og det mest Humane at gjøre det nu, da det ellers er min Overbevisning, at, skydes det nu tilside, vil der gaa ikke saa kort Tid, inden man kommer til at befatte sig med det, ialtfald befatte sig med det som Statsanstalt. Det Tilfyn, der skal udøves dermed, giver nogen Garanti; men jeg søger fremfor Alt Garanti i den Mand, som det er paatænkt skal udføre det, og jeg har i Henseende til Udførelsen af dette Lovforslag fuld Tillid baade til denne Mand og til den høitærede Minister. Jeg skal derfor anbefale Lovforslagets Fremme, ogsaa hurtig Fremme i dette Thing. Det vil være indlysende, at det næsten ikke vil være muligt at fremme det, dersom det f. Ex. skulde gaa til Udvalg, og skal der stilles Endringsforslag til det, kan det blive vanskeligt nok. Denne Samling vil rimeligvis ikke blive meget frugtbar paa Lovarbejder; men jeg siger dog, at kunne vi faae et Lovarbejde som dette, vil det være en af de Foranstaltninger, som ville bidrage til, at i mangt et Hjem, hvor der nu er Taage og Mørke, kommer en Lettelse tilstede, og de Individer, hvorom her er Tale, kunne faae en mere menneskelig Behandling, end de hidtil have fundet. Jeg anbefaler derfor Lovforslaget paa det Bedste.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Jeg kan ikke Andet end være det ærede Medlem, der jo har en meget

varm Interesse — det kjenner jeg fra tidligere Tid — for Spørgsmaal af den Natur som det her foreliggende, taenkelig for den Maade, hvorpaa han har omtalt Lovforslaget, og jeg er forvisset om, at det vil være et godt Værk for Sagens Fremme her i Thinget, efterat den unegtelig har haft en meget langsom Gang igjennem andet Thing. Da det ærede Medlem ikke har reist nogen Opposition mod Forslaget, har det jeg imidlertid kun Lidet at sige i Anledning af de fremkomne Bemærkninger. Der er kun et Par Punkter, jeg skal tillade mig at nævne, idet jeg kan supplere det ærede Medlems Udtalelser. Det ærede Medlem mente, at der i Fremtiden maasse nok kunde blive Spørgsmaal om at oprette flere Anstalter af samme Bestaffenhed som den, der her paatænkes. Ja, det er muligt. De Oplysninger, som jeg har kunnet skaffe tilveie, tyde imidlertid ikke paa, at der idetmindste i en nær Fremtid vilde være nogen Trang dertil. Som det vil erindres, har den Kommission, der har været nedsat i Sagen, foreslaet en Anstalt for Hundrede. Jeg er imidlertid ved Raad af en i saadanne Spørgsmaal særlig sagkyndig Mand bleven ledet til at begrænse Anstalten til et Antal af 60. Imidlertid har man i det andet Thing troet, at det vilde være hensigtsmæssigt at holde Veien aaben til, at Anstalten kunde udvides og paa en simpel Maade kunde udvides til 100, og derfor er der optaget en tilsvarende Bestemmelse. Antallet af samtlige Sdioter i Danmark, forsaavidt som man kan lide paa de Oplysninger, der ere fremkomne, maa anslaaes til 720, men det er langt fra Alle, der vil blive Tale om at optage i en Anstalt som den her omhandlede. Thi det er ønskeligt, naar det paa nogen Maade kan lade sig gjøre, at de Landsbørn bevæge sig i Livet, og naar de ere underviste saa godt, som Omstændighederne tilstede det, vil der ogsaa være Haab om, at de kunne bevæge sig i Livet uden at faae de haarde Sammenstød og den uferlige Behandling, som ellers ofte bliver dem tildel. De, som der er Spørgsmaal om at aabne Asyl for, ere jo saadanne, som i høi Grad ere deres Omgivelser til Besvær, og det er med fuld Fryde, at det ærede Medlem udtalte, at et eneste aandsfvagt Børn trykker mange Familier ned mod Jorden, ned i en Glendighed, som maa vække Alles Deltagelse. Jeg har haft mange Besøg af Forældre, som have søgt en Plads eller Understøttelse til at opnaa Pleie for deres aandsfvage Børn i en af vore Sdiotanstalter, idet jeg har haft de Bødb at raade over, der ere optagne paa Finantsloven,